

prima instanță: L. Turculeț
instanța de apel: G. Vavrin, T. Berdilă, I. Dănăilă

dosarul nr. 2ra-689/18

Î N C H E I E R E

11 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de XXXXX și reprezentantul său, avocatul, Chiriacov Grigore împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 26 decembrie 2017,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de XXXXX împotriva lui XXXXX, intervenient accesoriu Direcția asistență socială și protecția familiei cu privire la încasarea pensiei alimentare pentru întreținere a copilului minor și stabilirea locului de trai a acestuia și acțiunea reconvențională înaintată de XXXXX împotriva Liudmilei XXXXX cu privire la stabilirea locului de trai a copilului minor,

c o n s t a t ă :

La 27 martie 2017 XXXXX a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui XXXXX, intervenient accesoriu Direcția asistență socială și protecția familiei cu privire la încasarea pensiei alimentare pentru întreținerea copilului minor și stabilirea locului de trai a acestuia.

În motivarea acțiunii a menționat că, până la XXXXX s-a aflat în căsătorie cu XXXXX, iar prin hotărârea Judecătoriei Cahul din XXXXX căsătoria a fost desfăcută.

La fel, reclamanta susține că în timpul relației cu XXXXX, și anume la XXXXX s-a născut copilul lor comun – XXXXX, care la moment este minor.

XXXXX relevă că, după desfacerea căsătoriei, locuiesc separat, iar copilul minor a rămas să locuiască cu mama. Însă, XXXXX nu contribuie la întreținerea, dezvoltarea și educația copilului comun, toate cheltuielile fiind suportate de mamă.

Solicită încasarea de la XXXXX în folosul XXXXX pensie alimentară pentru întreținerea copilului minor XXXXX în mărime de 1000 de lei lunar, începînd cu data depunerii cererii pînă la atingerea majoratului copilului minor; stabilirea locului de trai a copilului minor XXXXX cu mama sa, XXXXX; încasarea cheltuielilor de judecată.

La 16 mai 2017, XXXXX a înaintat acțiune reconvențională împotriva XXXXX, lui XXXXX cu privire la stabilirea locului de trai a copilului minor.

În motivarea acțiunii a invocat că prin hotărârea Judecătoriei Cahul din 09 martie 2017 a fost desfăcută căsătoria încheiată între XXXXX.

Menționează că împreună cu XXXXX au un copil comun – XXXXX care la moment este minor.

Evocă faptul că XXXXX îi creează impedimente în exercitarea drepturilor sale părintești față de copilul minor, întrucât acesta din urmă a rămas să locuiască împreună cu mama sa.

Susține că, la sfârșitul lunii aprilie 2017, XXXXX și-a abandonat copilul, trecând cu traiul peste hotarele țării, iar copilul minor a rămas în grija bunilor XXXXX, care îi împiedică reclamantului să-și exercite drepturile părintești și rețin copilul minor fără un temei legal.

Consideră faptul că dispune de condiții de trai adecvate pentru educația și dezvoltarea copilului minor, întrucât acesta este atașat de tatăl său.

Solicită XXXXX înapoierea copilului minor XXXXX de la bunicii săi XXXXX tatălui biologic și stabilirea locului de trai a copilului minor XXXX cu tatăl său, XXXXX.

Judecătoria Cahul prin încheierea din 27 octombrie 2017 a încetat procesul în cauza civilă la pretenția înaintată de XXXXX cu privire la înapoierea copilului XXXXX de la bunici pe linia maternă XXXXX tatălui biologic XXXXX în legătură cu renunțul la acțiune, cu mențiunea că nu se admite o nouă adresare în judecată a aceleiași părți cu privire la același obiect și pe aceleași temeuri (f.d.48).

Judecătoria Cahul prin hotărârea din 27 octombrie 2017 a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de XXXXX împotriva lui XXXXX cu privire la încasarea pensiei de alimentare și stabilirea domiciliului copilului cu mama.

A admis acțiunea reconvențională.

A stabilit domiciliul copilului XXXXX, născut la XXXXX cu tata, XXXXX.

În susținerea poziției prima instanță a stabilit că mama copilului manifestă interes față de copil, dar nu a prezentat dovada că nu va pleca peste hotarele țării, deplasându-se permanent peste hotare, însă copilul minor are o vîrstă fragedă și necesită căldură sufletească cel puțin din partea unuia din părinți, Din aceste considerente instanța a respins pretenția XXXXX cu privire la stabilirea domiciliului copilului minor cu mama.

Subsecvent, prima instanță a respins și pretenția cu privire la încasarea pensiei alimentare pentru întreținere a copilului minor.

La fel prima instanță a concluzionat de a stabili domiciliul copilului minor cu tata, deoarece acesta din urmă ar garanta copilului un trai decent și ocrotire permanentă, ținînd cont de interesul superior al copilului.

Curtea de Apel Cahul prin decizia din 26 decembrie 2017 a admis apelul declarat de avocatul Grosu Eugen în interesele XXXXX.

A casat integral hotărârea Judecătoriei Cahul cu sediul central din 27 octombrie 2017 și a pronunțat o nouă hotărâre prin care:

A admis acțiunea depusă deXXXXX.

A încasat de la XXXXX în beneficiul XXXXX pensie pentru întreținerea copilului minorXXXXX, născut laXXXXX, în sumă bănească fixă în mărime de 980 de lei lunar, începând cu 27 decembrie 2017 și până la atingerea majoratului de către copil.

A determinat locul de trai a minoruluiXXXXX, născut laXXXXX, cu mamaXXXXX.

A încasat de la XXXXXtaxa de stat în sumă de 353 de lei.

A respins acțiunea reconvențională depusă de XXXXXXîmpotriva XXXXX cu privire la determinarea domiciliului copilului minor.

A încasat de la XXXXXîn beneficiul XXXXX175 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, suportate pentru achitarea taxei de stat la depunerea acțiunii în instanța de judecată și la depunerea apelului.

În susținerea poziției instanța de apel a reținut că nu s-a constatat care au fost veniturile lui XXXXXdin care ar putea fi întreținut și asigurat cu cele necesare copilul minor.

La fel, instanța de apel a reținut că aflarea la muncă peste hotarele țării a XXXXX nu denotă că minorul este lipsit de îngrijirea părintească, or, plecarea peste hotare a acesteia este generată de situația financiară, cea de a oferi condiții de dezvoltare și întreținere cât mai bună pentru copil, așa cum tatăl copilului nu oferea nici un suport pentru creșterea și educarea acestuia.

Instanța de apel a mai reținut că în toată perioada cât apelanta a fost plecată peste hotarele țării aceasta a avut grijă de copil, nu l-a abandonat și a încercat să-l asigure cu toate necesare.

Totodată, instanța de apel a conchis că XXXXX nu a participat financiar sau în alt mod la întreținerea copilului și ținând cont de faptul că minimumul de existență pentru anul 2017 la copii în vârstă de la 7 la 17 ani este de 1963 de lei, a încasat de la XXXXX pensia pentru întreținerea copilului minor XXXXX în sumă bănească fixă în mărime de 980 de lei lunar, începând cu 27 decembrie 2017 și până la atingerea majoratului de către copil.

La 15 februarie 2018 XXXXX și reprezentantul său, avocatul Chiriakov Grigore au predat oficiului poștal cerere de recurs (fiind înregistrată în Curtea Supremă de Justiție la 19 februarie 2018) împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 26 decembrie 2017 solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale cauzei și a menționat că instanța de apel nu a luat în considerare explicațiile și probele prezentate de recurent.

Consideră că, are prioritate de a-și întreține minorul în situația în care acesta din urmă a fost abandonat de intimată care se deplasează peste hotarele țării, circumstanță care instanța de apel a ignorat-o.

Menționează că instanța de apel a ignorat art. 27 alin. (1) și (2) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul de admisibilitate constată că din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării deciziei Curții de Apel Cahul din 26 decembrie 2017 (f.d.135-146), fiind expediată părților prin scrisoarea de însoțire din 19 ianuarie 2018 (f.d.147), iar recursul a fost declarat la 15 februarie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe plic (f.d.158). Prin urmare se conchide că exercitarea căii de atac a fost efectuată în termen.

Cu referire la cele invocate în recurs precum că, recurentul are prioritate de a-și întreține minorul în situația în care acesta din urmă a fost abandonat de intimată care se deplasează peste hotarele țării, circumstanță care instanța de apel a ignorat-o, instanța de recurs nu le poate reține, deoarece părinții sunt obligați să-și întrețină copiii indiferent dacă copilul minor locuiește împreună cu părinți sau sperat, or, în conformitate cu art. 58 alin. (1) și art. 60 alin. (1) din Codul familiei, părinții au drepturi și obligații egale față de copii, indiferent de faptul dacă copiii sînt născuți în căsătorie sau în afara ei, dacă locuiesc împreună cu părinții sau separat. Părinții au dreptul și sînt obligați să-și educe copiii conform propriilor convingeri, indiferent de faptul dacă locuiesc împreună sau separat.

Mai mult, deplasarea peste hotarele țării a intimatei este o metodă de a asigura copilul minor cu toate cele necesare.

Nu pot fi reținute nici cele invocate în recurs precum că, instanța de apel a ignorat art. 27 alin. (1) și (2) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului, deoarece aceleași rațiuni sunt reflectate la art. 63 alin. (2) din Codul familiei care de altfel a fost aplicat de instanța de apel.

Completul de admisibilitate constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o analiză a probelor și o interpretare a normelor de drept efectuate de recurent și reprezentantul acestuia care nu pot fi puse la baza recursului, deoarece vizează temeinicia deciziei instanței de apel și ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art.386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului. Ba mai mult, acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar normele juridice ce guvernează raportul juridic litigios au fost interpretate elocvent și aplicate just cu respectarea garanțiilor ce derivă din dreptul la un proces echitabil.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul și reprezentantul său nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

Mai mult, completul de admisibilitate relevă că XXXXX a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care au avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

În acest sens, completul de admisibilitate reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs,

întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza *Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în cererea recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de XXXXX și reprezentantul său, avocatul, Chiriacov Grigore, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

A considera inadmisibil recursul declarat de XXXXX și reprezentantul său, avocatul, Chiriacov Grigore împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 26 decembrie 2017, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de XXXXX împotriva lui XXXXX, intervenient accesoriu Direcția asistență socială și protecția familiei cu privire la încasarea pensiei alimentare pentru întreținerea copilului minor și stabilirea locului de trai a acestuia și acțiunea reconvențională înaintată de XXXXX împotriva XXXXX cu privire la stabilirea locului de trai a copilului minor.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan